

skyldigt spørgende Barneøjne og vidste ikke, hvad hun turde svare.

„Sig mig, Sigrid,“ sagde hun endelig, idet hun med Haanden strøg de viltre, gulbrune Lokker bort fra Barnets rødmussede Kind. „Drømmer du ofte om din Mo'er?“

Sigrid gav sig atter forlegent til at lege med Garnnøglet i Tantens Skød.

„Det veed jeg saamænd ikke,“ sagde hun i en Tone, der skulde lade ligegyldig; men det var let at høre, at hun ikke talte rigtig sandt.

Fru Betty kæmpede i nogle Øjeblikke med en stor Beslutning. Saa klappede hun Barnet paa Kinden og sagde:

„Naar lille Sigrid vil være rigtig taalmodig, saa kommer din Mo'er nok snart tilbage.“

„Snart?“ spurgte hun med vidtopspærrede Øjne.

„Ja, det troer jeg . . . Men gaa nu hen og hent Dagny. Jeg synes, jeg kan høre hende ude paa Gaardspladsen.“

„Er Dagny derude?“ råbte Barnet med sin sædvanlige, robuste Iver, som var al Erindring om Moderen i samme Nu strøgen af hende. „Det skal vi snart faa at se!“

Og som en Stormvind foer hun ud af Haven.

Fru Betty saae forbavset efter hende. Saa rystede hun paa Hovedet, . . . hun forstod sig ikke paa det Barn. Hun var nu ikke langt fra at fortryde, hvad hun havde sagt, fordi hun egentlig sletikke havde haft Lov dertil. Naa . . . engang maatte dog Børnenes Sind forberedes paa dette Gensyn, hvorom hun selv nu ikke længer tvivlede. Emanuel havde vel ikke ligefrem sagt noget derom; men hun kunde forstaa paa alt, at han nu var fast besluttet paa at genoptage Samlivet med sin Hustru og i det hele gøre Alvor af en Tilnærmelse til sine forrige Venner. Han havde blandt andet fornylig talt til hende om et stort Møde, der i